

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 654

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 septembrie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 942 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	2-6		
Decizia nr. 943 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al			
		Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	7-10
		Decizia nr. 947 din 7 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992.....	10-12
		Decizia nr. 957 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	12-14
		Decizia nr. 959 din 12 iulie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România	14-15
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		876. — Hotărâre privind desemnarea autorității competente responsabile de punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2.173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 942**

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în Dosarul nr. 1.626/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă, precum și a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ioan Ungureanu, Radu Ungureanu și Carmen Lonele în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.350D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 4.382D/2010 și nr. 4.636D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, respectiv a art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, și de Iosif Turc în Dosarul nr. 2.122/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 221/2009, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în Dosarul nr. 1.455/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 4.382D/2010 și nr. 4.636D/2010 la Dosarul nr. 4.350D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 221/2009, ca neîntemeiată, iar în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 din Legea nr. 221/2009, ca devenită inadmisibilă, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă, deoarece prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010 textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 142 din 24 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.626/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și art. 5 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 5 din Legea nr. 221/2009 a fost ridicată de statul român, prin

Ministerul Finanțelor Publice, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost ridicată de Ioan Ungureanu, Radu Ungureanu și Carmen Ionele într-o cauză având ca obiect pretenții în baza Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 21 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.122/108/2010, **Tribunalul Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, precum și a art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009.**

Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost ridicată de Iosif Turc, iar excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, într-o cauză având ca obiect pretenții în baza Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.455/90/2010, **Tribunalul Vâlcea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 221/2009.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, într-o cauză având ca obiect pretenții în baza Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 221/2009, autorul acesteia le consideră neconstituționale în raport cu art. 51 alin. (1) și art. 52 alin. (3) din Constituție, deoarece legiuitorul a extins în mod abuziv și nelegal exercitarea dreptului de a introduce acțiune privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, „dând mandat oricărei persoane fizice sau juridice interesate și, din oficiu, parchetului de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată”.

Referitor la prevederile art. 5 din Legea nr. 221/2009, autorul excepției susține, în esență, că în procesul de legiferare au existat unele deficiențe, astfel încât Legea nr. 221/2009 este extrem de sumară, cuprinzând mențiuni generice cu privire la noțiunea de condamnare cu caracter politic, categoriile de persoane îndreptățite, fără însă a se indica modalitatea și sursele de finanțare, ceea ce este contrar dispozițiilor constituționale ale art. 138 alin. (5) și ale art. 74 alin. (3). Consideră că impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, este deosebit de important, defavorabil, cu majorări ale cheltuielilor bugetare de stat, cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate persoanelor îndreptățite. Invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 36/1996 și nr. 666/2007, precum și prevederile art. 15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și dispoziții din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea unor acte normative, cu referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *Rotaru împotriva României*, 2000, Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, 1979).

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) din Constituție, autorul excepției de neconstituționalitate precizează că art. 104 din Tratatul de la Maastricht reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Or, acoperirea sumelor pentru plata despăgubirilor nu se va putea face nici prin alocare de sume suplimentare de la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nici prin rectificări

Privitor la încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, autorul excepției arată că există o categorie de persoane care au fost persecutate de regimul politic și nu au beneficiat, până la apariția Legii nr. 221/2009, de o minimă reparație morală. Prin dispozițiile legale contestate se creează situația unei discriminări între cei condamnați politic și cei supuși unor măsuri administrative cu caracter politic, de vreme ce legiuitorul nu face distincția între situația în care s-a aflat o persoană supusă unui regim de detenție și situația în care s-a aflat o persoană asupra căreia s-a luat o măsură administrativă.

Răspunderea statului trebuie să se facă în acord cu principiul proporționalității, iar posibilitatea compensării prejudiciului moral cu o sumă de bani stabilită cu titlu de daune morale are drept scop nu atât a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacția de ordin moral, susceptibilă mai mult de o recunoaștere a măsurii luate asupra sa, ca fiind abuzivă, principiu urmărit de legiuitorul român atât prin Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, cât și prin Legea nr. 221/2009.

În final, subliniază că, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a adoptat o poziție moderată, prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând, cu titlu de exemplu, Cauza *Țărâlungă contra României*, 2010, Cauza *Temeșan contra României*, 2008, și Cauza *Oancea contra României*, 2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile Constituției prevăd o ierarhie a actelor normative și o limită determinată a conținutului reglementărilor și, de aceea, sunt interzise modificările sau completările unor dispoziții legale printr-un act normativ de rang inferior. Ordonanța de urgență a Guvernului menționată este neconstituțională, deoarece modifică integral și radical dispozițiile a două legi reparatorii importante — Legea nr. 247/2005 și Legea nr. 221/2009, lipsindu-le practic de efecte juridice. Art. I pct. 1 din ordonanță impune judecătorului o limită până la care are dreptul să stabilească întinderea daunelor morale, fiind astfel în contradicție cu art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție.

Autorii consideră că prin dispozițiile art. II din ordonanță se încalcă principiul neretroactivității legii, deoarece, în mod legal, cauzele trebuie soluționate în baza dispozițiilor legale în vigoare la momentul sesizării instanței. Contrar art. 15 alin. (2) din Constituție, prevederile legale criticate se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi, prin ipoteză, legală și temeinică raportată la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Sunt invocate, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 830/2008 și Decizia Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. LII (52) din 4 iunie 2007 privind examinarea recursului în interesul legii.

Totodată, autorii apreciază că ordonanța criticată generează o discriminare, acordând drepturi în plus celor care au obținut hotărâri definitive până la adoptarea ei și îngrădind aceleași drepturi celor care nu au formulat încă acțiuni. De asemenea, se creează situații juridice discriminatorii pentru persoanele condamnate politic sau care au făcut obiectul unor măsuri administrative abuzive, față de persoanele arestate în prezent, conform dreptului comun, în sensul că acestea din urmă au posibilitatea de a obține, în condițiile legii, despăgubiri morale fără niciun fel de restricții sau plafonări.

Consideră că, în acord cu prevederile art. 52 alin. (1) și (3) din Constituție, se impune repararea integrală de către stat a

pagubelor suferite, „dar nu la nivelul sumelor aberante stabilite obligatoriu prin O.U.G. nr. 62/2010”.

De asemenea, actul normativ criticat pentru neconstituționalitate a fost adoptat fără a exista o „situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată” și fără a fi motivată urgența. În contradicție cu art. 115 alin. (6) din Constituție, prevederile legale criticate afectează dreptul la un proces echitabil, deoarece prin introducerea unor plafoane derizorii, justițiabilul beneficiar al Legii nr. 221/2009 este privat de speranța obținerii unor despăgubiri echitabile. În acest sens, este invocată Decizia nr. 297 din 21 ianuarie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

În susținerea excepției, sunt invocate prevederile art. 1 din Legea nr. 48/2002, Decretul-lege nr. 118/1990 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, cu modificările și completările ulterioare.

Tribunalul Vâlcea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este neîntemeiată. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 și 5 din Legea nr. 221/2009, opinia instanței judecătorești este în sensul respingerii acesteia.

Tribunalul Arad — Secția civilă consideră că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 au fost stabilite criteriile de determinare a prejudiciului moral suferit de persoanele condamnate politic, iar, pe de altă parte, a fost limitat cuantumul despăgubirilor, astfel încât există în prezent suficiente criterii în baza cărora instanța să procedeze la o aplicare a legii de asemenea manieră încât rezultanta să nu constituie o inegalitate vădită, disproporționată și nejustificată între diverșii destinatari ai legii. De asemenea, instanța judecătorească opinează că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 nu este fondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit încheierilor de sesizare din 24 septembrie 2010 și din 5 noiembrie 2010, pronunțate de Tribunalul Vâlcea — Secția civilă în dosarele nr. 1.626/90/2010 și nr. 1.455/90/2010, acesta îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Însă, din analiza notelor scrise depuse în motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 4

alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009, potrivit căroră: *„Cererea poate fi introdusă și după decesul persoanei, de orice persoană fizică sau juridică interesată ori, din oficiu, de parchetul de pe lângă tribunalul în circumscripția căruia domiciliază persoana interesată.”*

De asemenea, Curtea reține că, potrivit Încheierii de sesizare din 24 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul Vâlcea — Secția civilă în Dosarul nr. 1.626/90/2010, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 5 din Legea nr. 221/2009, iar potrivit Încheierii de sesizare din 21 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul Arad — Secția civilă în Dosarul nr. 2.122/108/2010, obiect al excepției îl reprezintă art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009. Cu toate acestea, din analiza notelor scrise depuse în motivarea excepției, Curtea constată că, în realitate, obiect al excepției este doar art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009. Totodată, Curtea constată că prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) au fost modificate și completate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, și că partea introductivă a art. 5 alin. (1) a fost modificată și completată prin art. XIII pct. 2 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, astfel încât prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 au următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare [...]”.

În fine, Curtea reține că, potrivit Încheierii de sesizare din 24 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul Vâlcea — Secția civilă în Dosarul nr. 1.626/90/2010, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, iar potrivit Încheierii de sesizare din 21 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul Arad — Secția civilă în Dosarul nr. 2.122/108/2010, obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. I și II din ordonanța de urgență menționată. Însă, din analiza notelor scrise ale autorilor excepției rezultă că aceștia critică doar dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: *„Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».”;

— Art. II: „Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

Așadar, în prezenta cauză, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate asupra căruia urmează să se pronunțe îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua și art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, precum și ale art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009, acestea încalcă dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) privind dreptul de petiționare și ale art. 52 alin. (3) privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare.

Autorul excepției de neconstituționalitate referitoare la art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 consideră că aceste norme încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 74 alin. (3) privind exercitarea inițiativei legislative de către Guvern, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului de către Guvern și celelalte organe ale administrației publice, art. 138 alin. (5) potrivit căruia „Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare” și art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu.

Autorii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 consideră că acestea contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 52 alin. (1) și (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, art. 75 privind sesizarea Camerelor, art. 108 privind actele Guvernului, ale art. 115 alin. (1), (4) și (6) privind ordonanțele Guvernului, condițiile și limitele de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate prevederile art. 6 paragraful (1) și art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și interzicerea abuzului de drept, art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prevederile art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții

constituționale invocate în prezenta cauză și cu o motivare similară. În acest sens, Curtea a pronunțat, spre exemplu, Decizia nr. 389 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 471 din 5 iulie 2011, și Decizia nr. 480 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 6 iulie 2011, prin care, respingând excepțiile, a statuat, în esență, că „dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) se referă la dreptul la petiționare, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești, iar sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes, care se poate obține numai pe calea justiției, nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare”. În consecință, Curtea a constatat că „textul legal criticat nu este contrar reglementărilor constituționale cu privire la dreptul de petiționare, din moment ce conținutul său normativ nu are nicio relevanță asupra acestora”.

Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții în această materie.

În ceea ce privește critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 52 alin. (3), Curtea constată că autorul excepției nu motivează pretinsa încălcare a acestora, iar simpla enumerare a textelor constituționale nu satisface exigențele art. 10 alin. (2) din Legea 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

2. Referitor la prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, Curtea constată că aceste prevederi de lege au fost declarate neconstituționale prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut, în esență, că despăgubirile prevăzute de prevederile de lege criticate, având același scop ca și indemnizația prevăzută la art. 4 din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi considerate drepte, echitabile și rezonabile. Prin Decretul-lege nr. 118/1990, legiuitorul a stabilit condițiile și cuantumul indemnizațiilor lunare, astfel încât intervenția sa prin art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, după 20 de ani de la adoptarea primei reglementări cu același obiect, aduce atingere valorii supreme de dreptate, una dintre valorile esențiale ale statului de drept, astfel cum este proclamată în prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție.

Având în vedere aceste considerente, Curtea a constatat că acordarea de despăgubiri pentru daunele morale suferite de foștii deținuți politici, astfel cum a fost reglementată prin art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, contravine art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală privind statul de drept, democratic și social, în care dreptatea este valoare supremă.

Totodată, în temeiul dispozițiilor constituționale ale art. 142 alin. (1), potrivit căruia „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și al art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia, „În România, respectarea [...] legilor este obligatorie”, Curtea a constatat că reglementarea criticată încalcă și normele de tehnică legislativă, prin crearea unor situații de incoerență și instabilitate, contrare prevederilor Legii nr. 24/2000, republicată.

În aceste condiții, Curtea constată că sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia

„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, astfel încât, având în vedere momentele sesizării Curții și data publicării în Monitorul Oficial a deciziilor nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

3. În ceea ce privește prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că prevederile legale menționate sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Totodată, Curtea a observat că „tratatamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată

în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, «În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»”.

În aceste condiții, Curtea constată că, și în această situație, sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în dosarele nr. 1.626/90/2010 și nr. 1.455/90/2010 ale Tribunalului Vâlcea — Secția civilă.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, în Dosarul nr. 1.626/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă și de statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice — Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în Dosarul nr. 2.122/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă, precum și a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ioan Ungureanu, Radu Ungureanu și Carmen Ionele în Dosarul nr. 1.626/90/2010 al Tribunalului Vâlcea — Secția civilă și de Iosif Turc în Dosarul nr. 2.122/108/2010 al Tribunalului Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 943

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, excepție ridicată de Olga Ciupe și Gheorghe Ciupe în Dosarul nr. 3.792/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 4.370D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 4.371D/2010, nr. 4.614D/2010, nr. 4.648D/2010 și nr. 4.677D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Adina Silvia Streza și Rodica Anca Oprea în Dosarul nr. 3.997/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Iuliea Roșu în Dosarul nr. 1.197/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția civilă, de Nenad Iovanovici în Dosarul nr. 2.195/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin și de Romulus Ionițescu, Vergil Ionițescu și Angela Margareta Bulata în Dosarul nr. 48.146/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.370D/2010, nr. 4.371D/2010, nr. 4.614D/2010, nr. 4.648D/2010 și nr. 4.677D/2010, având în vedere obiectul acestor cauze.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.371D/2010, nr. 4.614D/2010, nr. 4.648D/2010 și nr. 4.677D/2010 la Dosarul nr. 4.370D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 3.792/117/2010 și nr. 3.997/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Olga Ciupe, Gheorghe Ciupe, Adina Silvia Streza și Rodica Anca Oprea în cauze având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.197/105/2010, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 1 pct. 1 lit. a)” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Iuliea Roșu într-o cauză având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.195/115/2010, **Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Nenad Iovanovici într-o cauză având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 18 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 48.146/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Romulus Ionițescu, Vergil Ionițescu și Angela Margareta Bulata într-o cauză având ca obiect acordarea unor drepturi în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că modificarea Legii nr. 221/2009, aplicabilă inclusiv proceselor în curs, încalcă principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

Dispozițiile legale criticate contravin principiului egalității în drepturi a cetățenilor prin faptul că există persoane care au obținut deja hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile, în temeiul Legii nr. 221/2009, nemodificată, prin care statul a fost obligat la plata unor despăgubiri neplafonate, iar persoanele care au obținut în primă instanță despăgubiri sau care vor introduce în viitor acțiuni similare vor obține despăgubiri plfonate, derizorii, în raport cu cele deja acordate până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. De asemenea, prevederile legale criticate creează persoanelor care au suferit condamnări politice sau care au fost supuse unor măsuri administrative cu caracter politic o situație discriminatorie față de cele care se constituie parte civilă în procesul penal și care solicită acordarea despăgubirilor pentru suferința lor. Pe de altă parte, limitarea cuantumului despăgubirilor generează o discriminare și față de stat, ca subiect pasiv al despăgubirii, care își creează o situație vădit favorabilă față de restul subiectelor de drept. În același timp, prevederile art. II din ordonanța criticată instituie un tratament diferențiat, având drept criteriu momentul în care persoanele interesate s-au adresat instanțelor judecătorești și stadiul soluționării cauzelor lor, deși cererile au fost depuse în termenul legal.

Contrar principiului liberului acces la justiție și dreptului la un proces echitabil, prevederile legale criticate împiedică realizarea unei reparații juste și echitabile. Prin actul normativ criticat, Guvernul plafonează, fără niciun criteriu, cuantumul despăgubirilor ce pot fi acordate și realizează o imixtiune nepermisă în atribuțiile puterii judecătorești, care sunt astfel golite de conținut. Faptul că instanței i se „răpește” dreptul de a determina după libera sa conștiință cuantumul despăgubirilor, în timp ce Ordonanța de urgență a Guvernului permite doar o reparare limitată, încalcă accesul liber la justiție. Or, repararea prejudiciului trebuie să fie integrală, nu derizorie sau fragmentată după grade de rudenie. Invocă în acest sens „Recomandarea nr. R (84) 15 a Comitetului de miniștri ai statelor membre”.

Ordonanța criticată modifică neconstituțional procedura de stabilire a cuantumului despăgubirilor și, contrar art. 52 alin. (3) din Constituție, restrânge dreptul la repararea echitabilă a prejudiciului. Sunt invocate în acest sens prevederi cuprinse în diferite acte normative, precum: Decretul-lege nr. 118/1990, Legea nr. 341/2004, Legea nr. 290/2003, Legea nr. 189/2000, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, Legea nr. 309/2002, Codul civil, Codul de procedură penală.

Plafonul infim de 10.000 de euro, limitarea drastică a despăgubirilor, lipsa unui criteriu de evaluare a suferințelor fizice și psihice transformă întregul demers de obținere a despăgubirilor într-o acțiune derizorie, contrară dreptului la viață și la integritate fizică și psihică, libertății individuale, vieții intime, familiale și private, libertății conștiinței. În opinia autorilor, criteriul „*perioadei de timp scurse de la condamnare*” este neconstituțional, deoarece privește fapte de genocid care sunt imprescriptibile extinctiv.

În același timp, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost adoptată fără a se arăta situația extraordinară ce impunea urgența recurgerii la această cale de reglementare, iar motivarea Guvernului nu justifică modificarea legii printr-o ordonanță de urgență.

Autorii susțin că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (6), deoarece sunt afectate drepturi prevăzute de Constituție și de tratatele internaționale, precum art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene privind dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil. Diminuarea drepturilor patrimoniale prevăzută de textele legale criticate impune o sarcină excesivă și disproporționată, fără a menține un just echilibru între interesul general și drepturile fundamentale ale persoanei.

Totodată, prin actul normativ criticat, Guvernul, fără a se încadra în vreuna din ipotezele prevăzute de art. 53 din Constituție, realizează o restrângere a dreptului la libera stabilire a despăgubirilor și dă dovadă de rea-credință, contrar art. 57 din Constituție.

În susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate și dispozițiile Legii nr. 347/2006 pentru modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989 nr. 341/2004 și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999, precum și aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind discriminarea și acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile suferite.

Tribunalul Cluj — Secția civilă consideră că excepția nu este întemeiată.

Tribunalul Prahova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este fondată.

Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă opinează că prevederile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că se impune admiterea excepției de neconstituționalitate, deoarece textele legale criticate creează premisele unei discriminări între persoane care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, beneficiază de un tratament juridic diferit, încalcă principiul neretroactivității legii și înfrâng prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit încheierilor de sesizare din 6 octombrie 2010, pronunțate de Tribunalul Cluj — Secția civilă în dosarele nr. 3.792/117/2010 și nr. 3.997/117/2010, acesta îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, și ale art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Cu toate acestea, din motivarea excepției, cuprinsă în notele scrise ale autorilor, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar prevederile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate menționat în Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția civilă în Dosarul nr. 1.197/105/2010, Curtea constată că, în realitate, acesta îl constituie prevederile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Cât privește obiectul excepției de neconstituționalitate menționat în Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția civilă în Dosarul nr. 2.195/115/2010, Curtea observă că acesta îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 221/2009 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Însă din motivarea excepției cuprinsă în notele scrise ale autorului rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar prevederile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență.

Referitor la obiectul excepției de neconstituționalitate menționat în Încheierea din 18 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 48.146/3/2009, Curtea observă că acesta îl reprezintă prevederile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În aceste condiții, instanța constituțională urmează să se pronunțe numai asupra prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. I: „*Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».*

2. *La articolul 5, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:*

„*(1¹) La stabilirea cuantumului despăgubirilor prevăzute la alin. (1), instanța judecătorească va lua în considerare, fără a se limita la acestea, durata pedepsei privative de libertate, perioada de timp scursă de la condamnare și consecințele negative produse în plan fizic, psihic și social, precum și măsurile reparatorii deja acordate în temeiul Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, și al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare.»;*

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească*

definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.»

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în: art. 1 privind statul român, art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 15 privind universalitatea, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 privind libertatea individuală, art. 26 privind viața intimă, familială și privată, art. 29 privind libertatea conștiinței, art. 44 alin. (6) privind stabilirea despăgubirilor, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 108 alin. (3) privind emiterea ordonanțelor Guvernului, art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele și condițiile adoptării ordonanțelor de urgență, art. 144 privind incompatibilitățile funcției de judecător al Curții Constituționale și art. 146 privind atribuțiile Curții Constituționale.

De asemenea, în opinia autorilor excepției sunt încălcate prevederile cuprinse în art. 3—10, 13—15, 17, 18, 41 și 53 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, art. 3 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenție, art. 1 din Protocolul adițional nr. 12 la Convenție, art. 3—5, 10, 11, 17, 20, 21, 47 și 52—54 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și în art. 1—5, 7, 8, 10, 17, 19, 25 și 28—30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Totodată, Curtea a observat că „tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece

afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, *«În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»*”.

În aceste condiții, Curtea constată că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

2. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, Curtea reține că aceasta vizează soluția legislativă potrivit căreia *„perioada de timp scursă de la condamnare”* este luată în

considerare la stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite ca urmare a condamnării politice sau supunerii la o măsură administrativă cu caracter politic.

Curtea observă că prevederile art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 introduc la art. 5 din Legea nr. 221/2009 alin. (1¹), care, instituind cu titlu exemplificativ criteriile aflate la dispoziția instanței judecătorești pentru stabilirea cuantumului despăgubirilor, face trimitere în mod expres la prevederile art. 5 alin. (1) din Legea nr. 221/2009. În aceste condiții, Curtea constată că, prin declararea ca neconstituțională a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 221/2009, prin deciziile nr. 1.358 din 21 octombrie 2010 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, trimiterile la aceste prevederi rămân fără obiect.

Prin urmare, Curtea constată că și critica de neconstituționalitate formulată sub acest aspect a rămas fără obiect, motiv pentru care excepția de neconstituționalitate a art. I pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Olga Ciupe și Gheorghe Ciupe în Dosarul nr. 3.792/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Adina Silvia Streza și Rodica Anca Oprea în Dosarul nr. 3.997/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Iuliea Roșu în Dosarul nr. 1.197/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția civilă, de Nenad Iovanovici în Dosarul nr. 2.195/115/2010 al Tribunalului Caraș-Severin — Secția civilă și de Romulus Ionițescu, Vergil Ioanițescu și Angela Margareta Bulata în Dosarul nr. 48.146/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 947

din 7 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Simina Gagu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind

aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, excepție ridicată de Rahela-Mihaela Dragomir în Dosarul nr. 9.081/3/2010 (1.661/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.775D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile legale criticate au rolul de a asigura soluționarea cu celeritate a cauzei, în considerarea interesului copilului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 9.081/3/2010 (1.661/2010), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992.**

Excepția a fost ridicată de Rahela-Mihaela Dragomir cu prilejul soluționării recursului împotriva Sentinței civile nr. 454 din 7 aprilie 2010, pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă într-o cauză având ca obiect răpirea internațională de copii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că inexistența căii de atac a apelului împotriva hotărârii date în fond în materia reglementată prin Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii nu respectă imperativul normelor constituționale privind liberul acces la justiție, restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți și exercitarea căilor de atac. Consideră că nu este constituțională restrângerea căilor de atac în cazul hotărârilor date în procedura contencioasă privind deplasarea transfrontalieră de minori, întrucât asemenea acțiuni sunt de drept comun și implică garantarea tuturor drepturilor procesuale. În opinia autorului excepției, celeritatea soluționării cauzei nu poate să prevaleze în detrimentul temeiniciei soluționării acesteia și nici nu se poate invoca o procedură de urgență, de natura ordonanței președințiale, atât timp cât o asemenea acțiune poate fi exercitată concomitent.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate până la data pronunțării prezentei decizii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 este neîntemeiată, deoarece procedura de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Invocă Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994 și Decizia Curții Constituționale nr. 786/2006, subliniind că obiectivul Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, prevăzut în art. 1, este de a asigura înapoierea imediată a

copiilor deplasați sau reținuți ilicit și de a face să se respecte în celelalte state contractante drepturile privind încredințarea și vizitarea care există într-un stat contractant.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 sunt constituționale, deoarece, în concordanță cu dispozițiile art. 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze procedura de judecată, căile de atac și condițiile exercitării acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004, potrivit căroră: „*Hotărârea este supusă recursului la Curtea de Apel București, Secția pentru minori și familie, în termen de 10 zile de la comunicare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate stabilesc reguli de procedură privind exercitarea căii de atac a recursului împotriva hotărârii instanței judecătorești referitoare la legalitatea deplasării sau reținerii copilului pe teritoriul României.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 21 din Constituție, Curtea reiterează cele statuate prin Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994. Astfel, semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia accesul la justiție nu poate fi îngrădit prin lege, este aceea că nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale nicio categorie sau grup social. Însă legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul în toate cazurile la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

În același timp, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, limitările dreptului de acces la un tribunal, incluse în marja de apreciere lăsată la dispoziția statelor, cuprind și condițiile în care poate fi atacată o hotărâre a unor instanțe de fond. A se vedea în acest sens hotărârile pronunțate în Cauza *Brualla Gomez de la Torre contra Spaniei*, 1997, paragraful 33, și Cauza *Guérin contra Franței*, 1998, paragraful 37. De asemenea, în Hotărârea pronunțată în Cauza *Tudor Comerț contra Moldovei*, 2008, paragraful 35, Curtea Europeană a statuat că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil nu

garantează dreptul la apel împotriva unei hotărâri pronunțate în primă instanță.

Totodată, chiar dispozițiile art. 129 din Constituție stabilesc că, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Curtea constată că această normă constituțională permite ca, prin lege, să se reglementeze în mod diferit căile de atac. Nicio dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția de a nu se aduce atingere altor texte constituționale. În acest sens este jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

În cazul de față, opțiunea legiuitorului este pe deplin justificată de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecării, dată fiind starea de incertitudine ce planează asupra legalității deplasării ori reținerii copilului pe teritoriul României, cu consecințe majore asupra interesului acestuia, de

importanță primordială în orice problemă privind încredințarea sa. De altfel, chiar dispozițiile art. 11 alin. (1) din Convenția din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 septembrie 1992, stabilesc că „*Autoritățile judiciare sau administrative ale oricărui stat contractant urmează să procedeze de urgență în vederea înapoierii copilului*”.

În aceste condiții, Curtea constată că absența apelului și reglementarea exercitării direct a recursului împotriva hotărârii instanței judecătorești pronunțate în cauză nu contravin dispozițiilor constituționale privind accesul liber la justiție și nici celor privind folosirea căilor de atac.

Având în vedere că nu s-a constatat încălcarea dreptului de acces liber la justiție, Curtea reține că invocarea de către autorul excepției a prevederilor art. 53 din Constituție este irelevantă, excepția de neconstituționalitate urmând să fie respinsă și sub acest aspect.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 369/2004 privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992, excepție ridicată de Rahela-Mihaela Dragomir în Dosarul nr. 9.081/3/2010 (1.661/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 957

din 12 iulie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 alin. (3)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 767/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea soluției pronunțate prin Decizia nr. 1.236 din 5 octombrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 767/105/2010, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de întoarcere a executării efectuate în baza unei sentințe arbitrale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 2 din Legea nr. 146/1997 sunt neconstituționale, întrucât instituie o obligație de timbraj excesivă. Arată că, prin stabilirea unor plafoane de taxe deosebit de ridicate, se îngreunează accesul la justiție și, implicit, se împiedică exercitarea dreptului la apărare. În ceea ce privește dispozițiile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997, susține că sunt contrare art. 21 din Constituție, întrucât stabilesc o sancțiune drastică față de persoane care, nedeținând fondurile pentru plata unei taxe de timbru excesivă, sunt puse în situația de a li se anula accesul la o instanță.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, prevăzute de Legea nr. 47/1992, și a sesizat Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției, fără să își exprime opinia cu privire la temeinicia acesteia, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, apreciind că este legal și normal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea desfășurată de instanțele judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor acestora.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:

a) până la valoarea de 50 lei — 6 lei;

b) între 51 lei și 500 lei — 6 lei + 10% pentru ce depășește 50 lei;

c) între 501 lei și 5.000 lei — 51 lei + 8% pentru ce depășește 500 lei;

d) între 5.001 lei și 25.000 lei — 411 lei + 6% pentru ce depășește 5.000 lei;

e) între 25.001 lei și 50.000 lei — 1.611 lei + 4% pentru ce depășește 25.000 lei;

f) între 50.001 lei și 250.000 lei — 2.611 lei + 2% pentru ce depășește 50.000 lei;

g) peste 250.000 lei — 6.611 lei + 1% pentru ce depășește 250.000 lei.

(1¹) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.

(2) În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 1.500.000 lei, indiferent de valoarea contestată.

(3) Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”;

— Art. 20 alin. (3): „(3) Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse la art. 21 care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 24 care garantează dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat în repetate rânduri asupra unor critici similare, constatând conformitatea textelor de lege ce formează obiectul acesteia cu dispozițiile constituționale invocate și în prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 390 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 19 mai 2010, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu presupune gratuitate și că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Totodată, Curtea a reținut că regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii. Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De asemenea, la finalul procesului judiciar, sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată prin decizia amintită își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „Baupartner” — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 767/105/2010 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 959

din 12 iulie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Val Sylv” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 147/832/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Consideră că se impune menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, făcând referire, în acest sens, la Decizia nr. 1.343 din 22 octombrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 147/832/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională**

cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Val Sylv” — S.R.L. din Iași într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unui recurs.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia critică sancționarea persoanei juridice proprietară a vehiculului pentru fapta persoanei fizice care îl conduce fără a deține rovinietă, deși obligația de respectare a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 revine acesteia din urmă. Arată că se aduce atingere dreptului de proprietate, aplicarea și executarea unei sancțiuni pecuniare determinând o diminuare a patrimoniului celui sancționat. Întrucât agentul constatat stabilitește cuantumul amenzii, susține că acesta este investit cu o putere discreționară de care ar putea abuza, apreciind în mod subiectiv sancțiunea pe care o va aplica.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, fiind normal ca sancțiunea să fie aplicată utilizatorului rețelei naționale de drumuri care nu a achitat rovinietă, în condițiile în care acesta este beneficiarul transportului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2002, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța Guvernului nr. 51/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 28 iulie 2004. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (1): „(1) *Fapta utilizatorilor români sau străini de a circula fără a deține rovinietă valabilă constituie contravenție și se sancționează cu amendă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, art. 25 care garantează dreptul la liberă circulație, art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea egală a dreptului de proprietate, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 alin. (2) lit. a) potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 836 din 16 noiembrie 2006, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 8 ianuarie 2007, reținând că nu se poate susține că prin instituirea unei sancțiuni contravenționale în sarcina persoanelor fizice ori juridice se aduce atingere dreptului de proprietate, chiar dacă în mod automat executarea contravenției înseamnă diminuarea patrimoniului, iar dispozițiile legale criticate nu conțin niciun fel de prevederi de natură a afecta în vreun fel libertatea comerțului, pe care statul este dator să o asigure, potrivit art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. În același sens este și Decizia nr. 57 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 27 februarie 2008.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția pronunțată prin deciziile amintite își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea constată că susținerea autorului excepției în sensul că ar trebui sancționat șoferul autovehiculului care îl conduce fără să dețină rovinietă valabilă, iar nu persoana juridică proprietară a acestuia, nu constituie o critică de neconstituționalitate, ci, mai degrabă, o apărare de fapt, ce urmează să fie analizată de instanța investită cu soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește critica referitoare la faptul că agentul constatat care stabilește cuantumul amenzii este investit cu o putere discreționară de care ar putea abuza, apreciind în mod subiectiv sancțiunea pe care o va aplica, Curtea observă că textul de lege ce formează obiectul excepției nu cuprinde nicio referire la competența agentului constatat de a stabili sancțiunea aplicabilă, prevederile art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 rezumându-se la descrierea conduitei ilicite pe care legiuitorul a înțeles să o califice drept contravenție. O asemenea critică ar putea fi formulată cu privire la alte dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, care însă nu au fost supuse în prezenta cauză controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, excepție ridicată de Societatea Comercială „Val Sylv” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 147/832/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 iulie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind desemnarea autorității competente responsabile de punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2.173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 2.173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se desemnează Ministerul Mediului și Pădurilor ca autoritate națională competentă responsabilă de punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2.173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană, denumită în continuare *autoritate competentă*.

(2) Ministerul Mediului și Pădurilor își exercită atribuțiile de autoritate competentă prin direcția cu atribuții de control în silvicultură și inspectoratele teritoriale de regim silvic și de vânătoare.

(3) Autoritatea competentă prevăzută la alin. (1) este responsabilă de comunicarea cu Comisia Europeană cu privire la aplicarea Regulamentului (CE) nr. 2.173/2005.

Art. 2. — Normele metodologice de primire, verificare și acceptare a licențelor FLEGT se aprobă prin ordin al ministrului mediului și pădurilor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*

Prezenta hotărâre asigură cadrul legal pentru implementarea dispozițiilor Regulamentului nr. 2.173/2005 al Consiliului din 20 decembrie 2005 privind instituirea unui regim de licențe FLEGT pentru importurile de lemn în Comunitatea Europeană, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 347 din 30 decembrie 2005.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul mediului și pădurilor,
László Borbély

Ministrul economiei, comerțului și mediului de afaceri,
Ion Ariton

Șeful Departamentului pentru Afaceri Europene,
Bogdan Mănoiu
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

București, 31 august 2011.
Nr. 876.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 526150